דף/שורה	TIME
מרחיקין	1:39:49
מ״ש	1:41:20
ולימא	1:50:25-1:52:20
קשיא	2:06:10

לא יחפור

4 אלמדלה **מרחיקין** את האילן [מן העיר] כ״ה אמה. וזרעים צריך להרחיק מן העיר עד אלף אמה דאין עושין מגרש שדה:

2 מחון בקברות (מאא״כ [illegible] שהדיר קדם קוצץ ואינו נותן דמים) גוד קוצץ

מ״ש מבור דקוצץ ונותן דמים אמר רב כהנא קידרא דבי שותפי (ואם ד' נתינת דמים קודמת יהרגל לא יקוצץ) כו'. תימה לרשב״א (אילן קודם לדין) א״כ כשהאילן קדם נמי אמאי נותן דמים מהאי טעמא* נ״ל דכשהאילן קדם כיון דסמך בהיתר אין לחוש אם יתעצלו וישאר האילן עומד. אבל עוד (בקדם ע״ף לדין) קשה לו דמאי שייך הכא קידרא דבי שותפי* והלא קוצץ תחלה קודם שיתנו דמים? ואומר ר״י דה״פ דמשום קידרא דבי שותפי לא חיימא ולא קרירא' (בקדם ע״ף לדין (שמקבל פיצוי)) לא רצו לתקן שיתנו דמים דאע״ג דקוצץ תחלה פעמים שלא ישמעו להם לקוץ תחלה אם לא ידע מי יתן לו הדמים וכל אחד ואחד יתרשל ולא יקוץ כדי שלא ליתן דמים כי בעל האילן ידרוש מעמו*:

* הרי זה שלא יקבל את כספו כיון שקצץ לא יקצוץ את עצו - ומאחר שכל א' סומך על השני ליתן את הכסף (דהיינו קידרא דבי שותפי) הכל ימשיך לעמוד גם במקומו

* דהיינו תשובת ר' כהנא בלשנא שניה בגמ' (שורה 4 ברחבות) דמשמע שאם אין מי שישלם לו לא יקצוץ האילן

* נ״ג - לכן תיקנו לכתחילה שיקצוץ תחלה ואח״כ יתנו דמים דאם היכול לדרוש דמיו מראש - עוד יותר יש לחשוש שמעולם לא יקוץ כלל

3 ברחבות **ולימא** להו (האילן קדם לדין) הבו לי (הדמים) ברישא והדר איקוץ. (בקדם הבור לאילן שבעל האילן מקבל פיצוי) גבי בור לא שייך למיפרך הכי דניחא (ז) ליה כיון שסמך באיסור שיקוץ תחלה:

ז״ה (כלו' מובן למה לא שייך) דבעל האילן (במקרה שהבור קדם) לבקש תחלה התשלום

הגהות הב״ח

(ז) תוס' ד״ה ולימא וכו' דניחא ליה כיון:

2 אלמלה **קשיא** לאביי. תימה מאי קשיא (דקתני נ' אמה כדי שלא יזיק) ליה הא בברייתא איירי בגורן קבוע ומתניתין בגורן שאינו קבוע? (ולכן אין צורך להרחיק כ״כ) (ולא נקט ר' אמה) ויש לומר דלאביי גופיה הוה מצי למימר טעם קאמר' אי לאו משום דקשיא ליה מה צריך לפרש טעמא כדי שלא יזיק*, והשתא דבברייתא (נ' אמה) מפרש טעמא כדי שלא יזיק' מתני' נמי איכא לפרושי הכי:

אלא סג בפחות מנ'

דקתני בסיפא ״בכדי שלא יזיק״ - וכמו שפי' רש״י - דבר שמשמע פחות מנ' אמה

* (נ״ז) דמה שחייבים להרחיק נ' אמה הוא בכדי שלא יזיק - כלו' הוא דבר שמעצמנו הי' מובן בלי צורך לתנא לפרש בהדיא

* (נ״ז) ואם המש' מפרשת דבר שמובן מאליו סימן שהוא בעצם שיעור אחר (קלן יותר) ולכן מה שהביאו אביי לפסיק שבסיפא של המשנה מדובר בגורן שאינו קבוע (שמספיק להרחיקו גם בפחות מנ' אמה)

״דבכדי שלא יזיק״ על המש' נמי נ' אמה ולא שיעור פחות (המתאים לגורן שאינו קבוע) ולכן א״א לפרש המש' (במשנה אביי) בגורן שאינו קבוע והיינו מה שאמר בגמ' קשיא לאביי

שעושה